

«Totes les dones de Verges hem cosit el vestuari de la Processó»

Maria Ruart va ser la responsable de vestuari durant gairebé 50 anys i va ajudar a fer créixer la representació

La passió per la Processó de Verges corre per les seves venes des de ben petita, quan amb només sis anys va desfilar per primera vegada pels carrers vestida «d'angelet» amb La Samaritana. Abans d'agafar les regnes del vestuari, també es va cobrir amb una vesta blanca, va fer de Mare de Déu amb «un vestit vell que vam tenyir de rosa perquè abans érem una processó de misèria» i de Tres Maries, representant la fidelitat i el dolor de les dones que no van abandonar Jesús en el seu camí fins al Calvari. L'encàrrec del vestuari li va arribar directament de Carles Perpinyà, el «geni» que va liderar la reestructuració teatral i la centralització de la representació a la plaça Major: «Quan l'any 1950 va agafar la batuta de la processó pocs dies abans de Dijous Sant, va dir que sense les Tres Maries no sortiríem, així que em va demanar que busqués dues amigues més i féssim de Maria Magdalena, Maria de Cleofàs i Maria Salomé». I amb 14 anys, juntament amb Laura Saló i Pita Oliveras, va representar l'escena. «I ara l'única vella que queda soc jo», confessa, amb recança. La tradició es va professionalitzar amb l'arribada de Lluís Llach a la direcció, que va adaptar la representació al segle XXI sense perdre'n l'essència. Maria Ruart lloa el fill predilecte del municipi: «Sempre que l'hem necessitat hi ha sigut; va fer una sacsejada necessària a la Processó i també va fer un concert benèfic gràcies al qual vam poder comprar un camió carregat de robes, a partir d'on totes les dones de Verges ens vam arremangar per cosir tot el vestuari», recorda. Després de tenir cura del vestuari «gairebé tota la vida», fa «més de deu anys» va haver de fer un pas al costat i penjar els imperdibles perquè «ja no em veia en cor de continuar». I és que té clar que «si pogués i em quedessin forces, encara hi seria». Cada Dijous Sant, però, continua anant al local, com ha fet gairebé sempre, per observar entre bambolines els darrers preparatius abans que la seva processó comenci a caminar: «No dic ni piu, si posen un cordó malament, em mossego la llengua», assegura. Per ella, la Processó és una de les dates sagrades marcades al calendari. Ho viu com una fita molt gran i molt seva («gairebé diria que la Processó de Verges és la meva vida»), però també de tot el poble. «És la vida del poble, tot Verges es mobilitza», pel que assegura que «no hi ha ningú que no tingui il·lusió per la Processó». I és que hi participa gairebé tothom: «petits, grans i vells». El seu home, de fet, va portar durant molts anys la imatge de la Coronació, els seus dos fills porten el Sant Crist a coll i les joves, els nets i les netes també hi surten. Això és, de fet, el que fa que la Processó de Verges sigui tan especial: «L'estimació tan gran que hi tenim tots els veïns del poble», celebra. La feina ordenant i posant a punt el vestuari de la representació (que també l'ocupava durant la resta de l'any) convivia amb el seu ofici: era comercial i anava per les cases venent «des de mantes alemanyes a planxes de vapor». Quan s'acostava la Processó, però, aparcava les vendes i es bolcava de ple en els preparatius. També s'encarregava de planxar i tenir a punt els vestits dels Reis d'Orient perquè «les tradicions del poble sempre han estat la meva il·lusió», assegura. Ara, s'ho mira amb nostàlgia, mentre plora la mort del seu marit -que va traspasar fa quatre anys- i s'enfronta a la vellesa: «Quan et fas gran tens por d'emprenyar i de ser una càrrega per a les persones que estimes». I és que assegura que «era una persona molt activa i ara em costa estar dreta». Però entre robes, imperdibles i records, Maria Ruart ha acabat cosint molt més que el vestuari de la Processó: ha cosit la força de la gent de Verges.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/baix-emporda/2026/03/27/totes-les-dones-verges-hem-128451923.html>